

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/586/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225920
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225920.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie 125 Eur a iné s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 5. júna 2013, č.k. 14C/324/2012-22, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, okresný súd rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom, doručeným súdu dňa 27.09.2012 domáhal proti žalovanej zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 555,04 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Uviedol, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinnej) Jaroslavy Petříkovej pod sp. zn. súdneho exekútora EX 10616/2009. Súd však v zákonnej procesnej lehote 15 dní od prijatia tejto žiadosti nerozhodol o nej podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o žiadosti až dňa 16.08.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, pričom k rozhodnutiu o žiadosti o poverenie došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 301 dní). Žalobca podal na exekučný súd viacej žiadostí o informáciu o stave konania ako aj viaceru sťažností na prieťahy v konaní. Žalobca požadoval náhradu majetkovej škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslit' len s nepomernými ťažkosťami a nie je možné predložiť zodpovedajúce účtovné doklady resp. pracovné alebo obchodné zmluvy. Žalobca požadoval majetkovú škodu, ktorá mu vznikla za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70 Eur, za udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 Eur a za administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštovných a telekomunikačných výdajov vo výške 15 Eur, spolu 125 Eur. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prieťahov nepovažoval za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo aj k vyvolaniu nasledovných rizík neskorým ukončením procedúry: a) k zániku povinného, b) k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a c) k insolvencii povinného. Žalobca by mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť

rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zbytočným omeškaním vzniknutého zániku plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa a vzniku neistoty v plánovaní ďalších podnikateľských postupov a aktivít. Žalobca si uplatňoval primeranú náhradu nemajetkovej ujmy podľa doterajších rozhodnutí Ústavného súdu SR v priemernej výške 660 Eur za rok, čo je 55 Eur za mesiac. V prejednávanej veci žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 555,04 Eur (660 Eur za rok : 12 = 55 Eur mesačne x 5 mesiacov). Žalobca podľa 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak do podania návrhu, žalovaná pozitívne nereagovala. Žiadal aj náhradu trov konania. Žalovaná sa k žalobe nevyjadřila. Vo veci bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania podľa 115a ods. 2 O.s.p., lebo išlo o drobný spor, neprevyšujúci istinu 1.000 Eur (§ 200ea O.s.p.). Súd po vykonanom dokazovaní zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý so sídlom v Bratislave podal dňa 04.11.2009 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o. Bratislava (žalobcu) proti povinnej: P. X., bytom L. 55 pre vymoženie sumy 163,95 Eur s príslušenstvom. Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 21.06.2010, č.k. 60Er/2193/2009-10 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08.09.2010, č.k. 16CoE/173/2010-20 zo dňa 08.09.2010 exekučné konanie zastavil. Zastavenie konania súd odôvodnil § 103 a § 104 ods. 2 O.s.p. Poukázal na to, že pohľadávka z exekučného titulu má podľa odôvodnenia návrhu na vydanie poverenia na exekúciu pozostávať z nesplateného úveru a poplatku za jeho poskytnutie a poplatku za upomienku, pričom z exekučného titulu nebola zrejماً presná výška jednotlivých priznaných nárokov. Na doloženie úverovej zmluvy bol oprávnený súdom vyzvaný, túto v lehote 10 dní doložiť odmietol, a preto súd exekúciu zastavil pre nemožnosť preskúmania exekučného titulu. Od podania žiadosti o poverenie na exekúciu dňa 04.11.2009 do vydania rozhodnutia o zastavení konania dňa 21.06.2010 exekučným súdom uplynula doba 7 mesiacov.

Ďalej s odkazom na ust. § 44 ods. 2, 3, § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 veta druhá, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v odôvodnení uviedol ďalej, že podľa citovaných ustanovení sa žalobca domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nevydaní poverenia resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15 dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti uznesením po 12 mesiacoch od podania žiadosti. Žalobca sa domáhal náhrady skutočnej škody vo výške 125 Eur, spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania. Žalobca nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočných nákladov, ktoré mu vznikli za 12 mesiacov, čo bol súd v omeškaní s vydaním rozhodnutia, nepredložil žiadne urgencie, ktoré boli súdu zaslané a dôkazy o vynaložení sumy 15 Eur na poštovné a telekomunikačné výdavky. V danom prípade nebola splnená zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinila povinná tým, že neplnila svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu dlhu formou exekúcie. Pohľadávku povinnej by žalobca zrejme spravoval až dovtedy, kým by nedošlo k jej vymoženiu, alebo k zastaveniu exekúcie pre nemajetnosť dlžníka. Z týchto dôvodov súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd bol názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch s prihliadnutím na dôvody uvedené v § 17 ods. 3 cit. zák. V danom prípade však súd nezistil prieťahy v exekučnom konaní. Lehota 15 dní neplatí v súvislosti s vysporiadaním sa so žiadosťou o poverenie na exekúcie v prípade exekučných titulov, akými sú notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky. Dôvodom ustanovenia tejto výnimky (do zákona bola zavedená súčinnosťou od 01.06.2010 a vzťahuje sa aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z.) je treba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu (napr. zmluva zakladajúca hmotnoprávny vzťah medzi oprávneným a povinným, rozhodcovská zmluva, spotrebiteľská zmluva, rozhodcovská doložka a pod.). Zákon teda nestanovuje súdu žiadnu lehotu, v ktorej by mal rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie, lehota 15 dní je pre súd záväzná len pokiaľ ide o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Od podania návrhu na udelenie poverenia do zastavenia konania neuplynula taká doba, ktorú by bolo možné označiť za prieťah v súdnom konaní a ktorá by zakladala právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich neuplatnil.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote napadol odvolaním navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.), že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval navrhovateľ za nestranného. Poukázal na to, že súd prvého stupňa rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu a vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Dôvodil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa §153b O.s.p. Navrhovateľovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Navrhovateľ hodlal v konaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť, alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa navrhovateľa súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj jeho práv na prejednanie veci v primeranej lehote, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval navrhovateľ za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nebolo podané.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na to, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné.

Dôvody odvolania možno rozdeliť na dve skupiny a to na dôvody odvolania týkajúce sa väd konania a dôvody odvolania týkajúce sa väd rozhodnutia. Odvolací súd prioritne podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a g) O.s.p. spočívajúce v jeho tvrdení, že sa mu ako účastníkovi konania, postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Navrhovateľ poukazoval na to, že už v návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudkyňa, ktorej bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je zaujatá a je potrebné ju z konania

vylúčiť. Uvádza, že pokiaľ za týchto okolností vo veci sudkyňa rozhodla, išlo o rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom.

V ust. § 14 sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Predmetný dôvod odvolania, sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.. Jej dôvodnosť posudzuje vždy odvolací súd bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že vec je od počiatku pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Trenčín JUDr. Miline Jánoškovej. V priebehu konania na základe vznesenej námietky zaujatosti, ktorá je súčasťou už samotného podaného návrhu, Krajský súd v Trenčíne uznesením pod č.k. 17NcC/150/2012-10 zo dňa 17.10.2012 rozhodol, že menovaná sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčená. Následne JUDr. Milina Jánošková ako zákonná sudkyňa vo veci rozhodla. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p., vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva, že nemá žiadny vzťah k veci, účastníkom konania, ani k ich zástupcom, z hľadiska ust. § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jej vylúčenie a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne, nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že okresný súd svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednávaní veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z uvedených dôvodov, teda odvolací súd v tomto smere uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa, považoval za nedôvodnú.

Podaným návrhom sa navrhovateľ proti odporcovi domáha zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 555,04 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Prejednávaná vec o zaplataenie sumy spolu vo výške 680,04 Eur sa za splnenia podmienok podľa § 200ea ods. 1, 2 O.s.p. považuje za drobný spor. Pre drobné spory je typické, že súd rozhoduje bez pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p., čím sa má dosiahnuť hospodárnejší a efektívnejší postup v konaní. V prípade, ak súd rozhoduje bez nariadenia pojednávania, je procesnou povinnosťou súdu vykonať poučovaciu povinnosť voči účastníkom, podľa § 120 ods. 4 O.s.p..

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p., súd je povinný okrem vecí uvedených v ods. 2, poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť, alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr, súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr, sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Ust. § 120 ods. 4 O.s.p., je vyjadrením koncentrácie občianskeho sporového súdneho konania, prejavujúcej sa v možnosti účastníkov konania, predkladať skutočnosti a dôkazy vrátane určenia momentu na ich predkladanie. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia podľa § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p. a dôkaznou povinnosťou podľa § 120 ods. 1 O.s.p.. Účastníci konania majú možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej v konaní, ktoré prebieha bez pojednávania, alebo do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie v konaní, ktoré prebieha s pojednávaním, alebo do skončenia prvého pojednávania v konaní podľa § 118a ods. 1 O.s.p. Ak tak účastníci neurobia, možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy stratia. Strata tejto možnosti sa prejaví tým, že na skutočnosti a dôkazy účastníkmi označené a predložené po zákonomom momente, súd v ďalšom konaní vôbec neprihliada. Poučovacia povinnosť súdu podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vyplýva priamo z tohto ustanovenia, preto je súd povinný vykonať poučovaciu povinnosť aj v prípade, že účastník je v konaní zastúpený právnym zástupcom.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa rozhodol v právnej veci bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 a vo veci verejne vyhlásil rozsudok. Preskúmaním zákonnosti konania predchádzajúcemu verejnému vyhláseniu rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa riadne nesplnil svoju zákonnú poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Pokiaľ súd prvého stupňa vykonal poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. tak, že znenie tohto zákonného ustanovenia uviedol iba v oznámení o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré bolo dňa 02.05.2013 vyvesené na úradnej tabuli súdu, nepostupoval správne. Za riadne splnenie tejto povinnosti nemožno v danej veci považovať skutočnosť, že poučenie podľa tohto zákonného ustanovenia, bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu prvého stupňa. Doručovanie vyvesením na úradnej tabuli súdu je upravené v ust. § 47a O.s.p.. Táto procesná norma ustanovuje osobitný spôsob doručovania písomností súdu iba v prípadoch, ak účastníci nie sú súdu známi, alebo ak ide o účastníkov, ktorých pobyt nie je známy. V danej veci o takýto prípad nejde. Účinky splnenia poučovacej povinnosti súdom prvého stupňa vo vzťahu k účastníkom konania, týmto spôsobom doručovania písomností súdu nenastali.

Nesplnenie povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p., považoval odvolací súd za vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Postup súdu prvého stupňa podľa tohto ustanovenia, sa predpokladá pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej. Nesplnením poučovacej povinnosti, postupom súdu prvého stupňa v sporovom konaní, došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Odňatie tejto možnosti sa prejavilo tým, že súd prvého stupňa znemožnil účastníkom procesné práva, označiť a predkladať skutočnosti a dôkazy v rozsahu ustanoveného zákonom. Súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom a porušil tak ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čím zaťažil konanie vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

S poukazom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu, vyplývajúceho z ust. § 205 ods. 2 písm. a) nesprávny, odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p..

Po vrátení veci súd prvého stupňa vo veci rozhodne opätovne a v konaní pred rozhodnutím vo veci samej, dodrží poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Vec prejedná takým procesným postupom, aby účastníkom konania bola poskytnutá možnosť realizovať Ústavou SR a Občianskym súdnym poriadkom zaručené procesné práva, pričom sa bude zaoberať aj prípadnými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi navrhovateľa a odporcu.

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.).

V novom rozhodnutí vo veci, súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.